

Fővárosi Törvényszék
17.K.30.866/2011/II-II.

A Fővárosi Törvényszék a Satori és Lutter Ügyvédi Iroda (**cím.**, ügyintéző: dr. Satori Anna ügyvéd) által képviselt **felperes neve. (cím.)** a dr. Járdány Erzsébet jogtanácsos által képviselt **alperes neve (cím.)** ellen, élelmiszerkereskedelmi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

Í t é l e t e t

A törvényszék a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül térítsen meg az alperesnek 20 000 (Húszezer) Ft perköltséget, valamint az Állam javára, külön felhívásra fizessen meg 20 000 (Húszezer) Ft feljegyzett eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A Fővárosi és Pest Megyei Szakigazgatási Hivatal (a továbbiakban: első fokú hatóság) 2010. július 26. napján bejelentés alapján eljárást indított a felperessel szemben beszerzési ár alatti értékesítés tárgyában. A felperesnél 2010. szeptember 13. napján tartott helyszíni ellenőrzés eredményeként megállapította, hogy a felperes négy terméket - köztük az 1,5 literes ... - beszerzési ár alatt értékesített, ugyanis az ... a 2010. június 26. és 30. napja közötti időszakban 93,75 Ft/db bruttó áron szerezte be, és 78 Ft/db áron értékesítette.

Ezért az első fokú hatóság 2010. október 1. napján kelt 22.4/10698-8/2010. számú határozatában a felperest 13 184 667 Ft megfizetésére kötelezte.

Döntését az ásványvíz vonatkozásában azzal indokolta, hogy nem fogadta el a felperes beszállítóval történt megállapodását a forgalomfüggő visszatérítésre vonatkozóan, mert az agrárpiacon rendtartásról szóló 2003. évi XVI. törvény (a továbbiakban: Atv.) 29. § (4) bekezdése szerint a lakossági célú kereskedelmi értékesítési ár nem lehet alacsonyabb, mint a szerződésben meghatározott számlázott átadási ár, vagyis a jogszabályoknak való megfelelés alapját a számlában szereplő ár, a számlázott eladási ár adja. A nettó beszerzési ár 75 Ft, a bruttó beszerzési ár 93,75 Ft, a fogyasztói ár 78 Ft, az árkülönbözet 15,75 Ft, az értékesített mennyiség pedig 238 213 db. Ebből következően a beszállítási ár alatti érték az ásványvíz tekintetében 3 751 934 Ft, melyből 7 503 867 Ft jogkövetkezmény következik.

A felperes az első fokú határozat ásványvízre vonatkozó része ellen terjesztett elő fellebbezést. Kifejtette, hogy a szerződő felek az ásványvíz beszerzési árának a két szerződésrészben, vagyis a kondíciós lapon (termék ára: 75 Ft + áfa, azaz 93,75 Ft) és a visszatérítési lapon (a termék árát csökkentő visszatérítés: 32,75 Ft) meghatározott összegek együttesét tekintik, melynek értelmében a termék ára 61 Ft. Átadási árnak tehát a szerződő felek akaratának megfelelően a kondíciós lapon számlázott átadási árnak a kondíciós lapon meghatározott alapár visszatérítési lapon rögzített korrigált összegét kell tekinteni. Az első fokú hatóság nem indokolta meg, hogy miért nem vette figyelembe a visszatérítési lapot.

Az alperes jogelődje, a Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Központ (a továbbiakban: alperes) 2010. december 1. napján kelt 04.3/12259-2/2010 számú határozatával az első fokú határozatot helybenhagyta.

Egyetértett az első fokú hatóság azon álláspontjával, mely szerint az Atv. 29. § (4) bekezdésnek való megfelelés alapját a számlán szereplő ár adja. Hangsúlyozta, hogy a hatóság ettől nem tekinthet el még akkor sem, ha a forgalmazó és a beszállító a pénzügyi teljesítés két részét (alapár kiszámlázása és visszatérítési lap szerinti elszámolás) egyként értelmezik. A valóságban az átadott számlázás ár (a kiállított számlákon) csak az alaparat tartalmazza, a bírság alapját pedig az Atv. 29. § (6) bekezdése alapján a számlázott átadási ár és a lakossági célú kereskedelmi értékesítési ár közötti különbözet képezi. Az első fokú hatóság helyesen értelmezte az Atv. 29. § (6) bekezdését, amikor a számlázott átadási árat vette alapul. A forgalmazó és a beszállító visszatérítésről szóló megállapodása forgalomfüggő, vagyis a visszatérítés csak feltételtől függő, utólagos eredménynek tekinthető, nem pedig a szerződésben meghatározott számlázott átadási árnak. Az Atv. nem ad lehetőséget az utólagosan adott engedmények figyelembevételére, így az első fokú hatóság nem sértett jogszabályt az ár megállapításánál.

A felperes keresetében az alperes határozatának hatályon kívül helyezését kérte elsődlegesen új eljárásra kötelezés nélkül, másodlagosan új eljárásra kötelezéssel.

A fellebbezésében foglaltak fenntartva hangsúlyozta, hogy az általa alkalmazott visszatérítési konstrukció olyan szokásosan elfogadott adójogi, számviteli és egyéb jogszabályoknak megfelelő árképzés, mely nem forgalomfüggő utólagos visszatérítésről szól, hanem kondíciós lapból és visszatérítési megállapodásból áll az ár üzleti titokban tartása céljából. A szerződő felek akarata az volt, hogy a szerződés két részét, a kondíciós lapot és a visszatérítési lapot, valamint a pénzügyi teljesítés két részét, az alapár kiszámlázását és a visszatérítési lap szerinti elszámolást egyként értelmezzék. Nem forgalomfüggő utólagos visszatérítésről volt szó, hiszen a beszállító valamennyi teljesített szállítmányért feltétel nélküli visszatérítésben részesült. A visszatérítésre vonatkozó pénzügyi elszámolólevél olyan számviteli bizonylatnak minősül, mely a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 166. §-a értelmében a számlával esik egy tekintet alá. Ebből következik, hogy számlázott átadási árnak a két okiratban meghatározott és a pénzügyi értesítővel, mint számviteli bizonylattal érintett számla szerinti korrigált árat kell tekinteni. Ez a beszerzési ár pedig nem haladta meg a kiskereskedelmi értékesítési árat, vagyis nem valósult meg beszerzési ár alatti értékesítés. Az alperes azonban elmulasztotta tisztázni a tényállást, így téves következtetéseket vont le, továbbá jogszabálysértően átértelmezte a felek megállapodását, tévesen értelmezte az Atv. 29. § (4) bekezdését. Mindezzel megsértette a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 1. § (1) bekezdését, 2. § (3) bekezdését, 50. § (1) bekezdését és 72. § (1) bekezdés eb) pontját.

Az alperes ellenkérelme szerint a kereset elutasítását kérte, perköltségre igényt tartott.

Nem vitatta, hogy a felperes által alkalmazott visszatérítési konstrukció megfelel az egyéb jogszabályoknak, és azt sem vonta kétségbe, hogy az utólagos visszatérítés nem volt forgalomfüggő. Azonban hangsúlyozta, annak volt jelentősége, hogy a visszatérítés utólagosan került elszámolásra a felek között. A számlázott átadási ár nem a kedvezményes ár, és a kedvezmény is elválik a ténylegesen kiszállított termékek számlázott átadási árától. Az utólagos visszatérítést nem lehet értékelni, mert az Atv. rendelkezései értelmében a számlázott átadási árat kell figyelembe venni. A visszatérítést a felperes nem is számlával számolta el, hanem elszámolással, melynek jogszerűsége nem vitatott, ez azonban nem változtat azon, hogy a számlázott átadási árat kell figyelembe venni.

A kereset nem volt megalapozott.

A Ket. 1. § (1) bekezdése értelmében a közigazgatási hatóság az eljárása során köteles megtartani és másokkal is megtartatni a jogszabályok rendelkezéseit. Hatáskörét a jogszabályokban előírt célok megvalósítása érdekében mérlegelési és méltányossági jogkörét a jogalkotó által meghatározott szempontok figyelembevételével és az adott ügy egyedi sajátosságaira tekintettel gyakorolja.

A Ket. 2. § (3) bekezdése szerint a közigazgatási hatóság az eljárás során az érintett ügyre vonatkozó tényeket veszi figyelembe, minden bizonyítékot súlyának megfelelően értékeli, döntését valósághű tényállásra alapozza.

A Ket. 50. § (1) bekezdése kimondja, hogy a hatóság köteles a döntéshozatalhoz szükséges tényállást tisztázni. Ha ehhez nem elegendőek a rendelkezésre álló adatok, hivatalból vagy kérelemre bizonyítási eljárást folytat le.

A Ket. 72. § (1) bekezdés eb) pontja szerint a határozatnak - ha jogszabály további követelményt nem állapít meg - tartalmaznia kell az indokolásban az ügyfél által felajánlott, de mellőzött bizonyítást és a mellőzés indokait.

Az Atv. 29. § (4) bekezdése értelmében a törvény hatálya alá tartozó mezőgazdasági és élelmiszeripari termék lakossági célú kereskedelmi értékesítési ára nem lehet alacsonyabb, mint a szerződésben meghatározott számlázott átadási ára.

A felperes a másfél literes ... 2010. június 26. és 30. napja között kondíciós lap szerint kiállított számlák alapján 93,75 Ft/db bruttó áron szerezte be, ugyanakkor 78 Ft/db áron értékesítette. Arra hivatkozott, hogy a számlázott átadási ár meghatározása során a kondíciós lap szerinti árat a visszatérítési lapon rögzített árcsökkentő tényezővel kell korrigálni.

A felek jogvitája kapcsán a törvényszéknek abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az Atv. 29. § (4) bekezdése értelmében mit kell a szerződésben meghatározott számlázott átadási árnak tekinteni. Számlázott átadási árként beszerzési ár alatti értékesítés vizsgálatánál csak a számlán szereplő árat lehet-e figyelembe venni, vagy az utólagosan biztosított árengedményt is.

A törvényszék megállapította, hogy számlázott átadási ár kifejezés arra utal, miszerint a számlán szereplő átadási ár a meghatározó, ez pedig megegyezik a kondíciós lapon szereplő összeggel. Nem a kedvezménnyel csökkentett ár minősül a szerződésben meghatározott számlázott átadási árnak, hanem a kondíciós lapon meghatározott, és ez alapján a számlán szereplő ár. A hivatkozott visszatérítés utólagos engedményt biztosított a felperes számára, annak elszámolására utólag került sor, az elszámolás elvált a kiszállított termékek számlázott átadási árától. Az utólagos visszatérítés nem tartozik az átadási ár körébe, mivel nem átadási, hanem visszaadási ár, melynek értékelése a számlázott átadási ár vizsgálatakor nem lehetséges. Ebből következően nem volt jelentősége, hogy a visszatérítés függ-e forgalomtól, illetve, hogy az alkalmazott árképzési mód jogszerű-e adójogi vagy egyéb más szempontból. Az eljáró hatóságoknak a kondíciós lap alapján kiállított számlát kellett vizsgálniuk, mely alapján helytálló következtetést vontak le az Atv. 22. § (4) bekezdésében foglaltakra vonatkozóan.

A törvényszék nem találta megalapozottnak az alperesi határozat azon megállapítását, mely szerint forgalomfüggő visszatérítés valósult meg, hiszen ezt alátámasztó okiratot a közigazgatási iratok sem tartalmazzák, és ilyen bemutatására a perben sem került sor. Ennek azonban nem volt érdemi jelentősége, ugyanis - mint azt a törvényszék fentebb kifejtette - irreleváns, hogy a visszatérítés függ-e a forgalomtól.

Mindezekre tekintettel a törvényszék megállapította, hogy az alperes jogszerűen értelmezte és alkalmazta az Atv. 29. § (4) bekezdését, és nem sértette meg a Ket. alapelvi 1. § (1) bekezdését, 2. § (3) bekezdését, valamint - az ügy érdekét tekintve - a tényállás tisztázási kötelezettséget meghatározó 50. § (1) bekezdését sem. Határozata megfelel a Ket. 72. § (1) bekezdés eb) pontjában foglaltaknak is, így e szempontból sem jogszabálysértő.

Mindezen indokolás alapján a törvényszék a keresetet elutasította.

A felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében köteles megfizetni az alperesnek jogtanácsosi képviselő alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdésének analóg alkalmazásával járó perköltséget.

A Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az 1990. évi XCIII. törvény 43. § (3) bekezdése szerinti mértékű eljárási illetéket is a felperes viseli.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2012. április 18. napján

Dr. Dudás Dóra Virág s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: